

Věřit

ZA NAŠIMY SMYSLY: SMRT A ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Nezůstane už nic. Je bez vůně a bez barev. Nedá se s ní žít. Nesouvisí s našimi pěti smysly, opravdu „nedává smysl“! Nemá smysl, jestliže odporuje celé existenci prožívané v plnosti. Nemá smysl, když zemře tělo, které milovalo a které je milováno. Tváří v tvář smrti, která má poslední slovo, už nemá význam ani hmat, sluch, chuť, zrak a čich. Je však možné odložit naši „člověčinu“ a zůstat v očekávání, v nové naději, kterou nám může dát jen Vzkříšení, která přesahuje naše smysly i chápání. Vzkříšení pak vyřkne poslední slovo i o smrti a otevře věčné obzory. Žádá po nás jediné: uvěřit.

Katecheze č. 7 z cyklu „Cestou našich smyslů“

„Umírání“ postavy

Než začne naše katechetické setkání, **odneseme z místnosti plakát** s lidskou postavou, kterou jsme vytvořili na našem prvním setkání a v průběhu měsíců ji vyzdobili. Předem ji sami vybarvíme a vyzdobíme tak, jak nejlépe umíme (budeme ji ještě potřebovat při rozhovoru o Vzkříšení).

Až děti přijdou, upozorníme je, že naše postava s námi teď tady není...

Zažíváme nicotu

Dětem **představíme téma smrti** pomocí prožitku **představy prázdné místnosti**. Předkládáme dvě možnosti, jak děti s naším tématem seznámit:

1. Vyzveme děti k tomu, aby se pohodlně usadily a zavřely oči... „Představte si, že spolu jdeme k místnosti, ve které skoro nic není. Vy otevřete dveře a vstoupíte dovnitř. Stěny jsou prázdné, u jedné z nich stojí postel a uprostřed druhé je malé okno, kterým prosvítá slunce. Stěny jsou vymalovány bílou barvou. Procházíte se po místnosti a dotýkáte se stěn – jsou trochu chladné, ale nezebou. Teď si můžete vybrat – posadíte se na postel, na zem, anebo zůstanete stát. Posloucháte to ticho a prázdno. Chvíli se v této místnosti zdržíte...“

2. Vyzveme děti k tomu, aby se pohodlně usadily a zavřely oči... „Představte si, že se váš pokoj musí celý vymalovat, a tak rodiče pozvou nějaké pomocníky, aby všechno odnesli pryč. Ti přijdou a odnesou stůl, velké skříně, malé skřínky, odmontují poličky, srolují a odnesou koberec. V místnosti teď zůstala jen postel a okno na protější stěně, kterým prosvítá slunce.

Vy otevřete dveře a vstoupíte dovnitř. Procházíte se po místnosti a dotýkáte se stěn – jsou takové chladné ale nezebou. Teď si můžete vybrat – posadíte se na postel, na zem, anebo zůstanete stát. Posloucháte to ticho a prázdno. Chvíli se v tomto pokoji zdržíte...”

Komentář

Navrhujeme dětem, aby se **podělily o svůj zážitek** samoty v prázdné místnosti; zeptáme se jich, jestli už něco podobného někdy zažily – jestli se při jiných příležitostech cítily podobně, prožívaly například smutek, nebo dokonce úzkost, případně klid. Vysvětlíme, že tato místnost je tak trochu jako smrt. Po tolika katechetických setkáních, tolika aktivitách a tolika přátelích teď měli chvíli pocít, že jsou sami a nemuseli nic dělat. To se jednou přihodí každému z nás. „Slyšeli jste někdy o lidech, kteří by žili třeba dvě stě let nebo víc? (...) To znamená, že pro každého z nás jednou život na této zemi skončí. Přemýšleli jste o tom někdy?“

Naše komentáře a sdílení ve skupině by **neměly vzbuzovat atmosféru strachu** a smutku, ale spíše otevřenosti k něčemu, co je neznámé a tajemné. V případě, že je ve skupině dítě, které má aktuální zkušenost se smrtí někoho blízkého, úvahy upravíme a položíme větší důraz na naději na další setkání, případně mu poskytneme jinou potřebou podporu.

V šesti předešlých setkáních jsme se věnovali našemu sluchu, hmatu, zraku, chuti... a teď se můžeme ptát: „K čemu to bylo dobré, jaký to má smysl, když nakonec všechno takhle skončí?“. Dobré je, že i Bůh si myslí, že jen tak skončit nemá smysl. A tak poté, co jeho Syn zemřel na kříži, zabit lidskou nenávistí, ho vzkřísil z mrtvých, aby celému lidstvu dosvědčil, že smrt nemá poslední slovo a že všichni projdeme prázdným pokojem, ale ani tam určitě nebudeme sami. Projdeme jím jen proto, abychom už navždy byli přijati do věčného života. Mluvíme o tom s dětmi.

Z evangelia

Přečtěme si Mt 28,1-10:

Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu.

A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví.

Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel.

Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“ Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům.

A hle, Ježíš je potkal a řekl: „Buďte pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“

Aktivita

Požádáme děti, aby na **pracovním listě č. 1** zakroužkovaly černě ty prvky, které připomínají smrt (zahalené ženy, hrob, vonné oleje), a žlutě ty, které připomínají vzkříšení (anděl, bílé roucho v hrobě, odvalený kámen, živý Ježíš).

„Vzkříšení“ postavy

Na konci setkání vyndáme naši postavu, kterou jsme schovali a předtím vyzdobili pestrými barvami. Zdůrazníme, že je nyní mnohem krásnější a září. Tato postava nám může připomínat smysl umírání a zmrtvýchvstání.

Autor: Ester Cravero & Francesco Miolano

Překlad a úpravy z Dossier Catechista 7/2023 – 2024 David Žofák